

ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Listopad 2014

Krásný den Vám přeji tentokrát už z Čech ☺

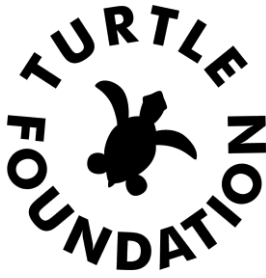
listopad se táhl a zároveň hrozně rychle utekl, to asi proto, že jsem se těšila domů..

Vezměme to ale postupně, většinu měsíce jsem přece jen ještě strávila v Indonésii:

Ochranáři z Konservasi Biota Laut Berau celý listopad velmi poctivě dřeli na ostrově Sangalaki. Když říkám dřeli, tak to myslím doslova. Ostrov je pod ochranou vládní organizace BKSDA, jejich šéf pan Seno v říjnu přiznal, že mají potíže s vykrádáním snůšek a byl rád, když jsme mu nabídli, že jim naši ochranáři mohou na ostrově pomoci. Jenže zřejmě netuší, proč ty problémy mají. Jeho zaměstnanci neobcházejí ostrov, nehlídají, prostě jen sedí v domečku, jedí a spí. Naši kluci tu vše dělají sami – 3x denně obcházejí ostrov, aby nikdo nebral želví vejce; přenášejí snůšky ohrožené přílivem; pomáhají malým želvám do moře; sbírají data; komunikují s turisty, kteří sem přijíždějí z nedalekého Derawanu; vaří i uklízí. Přítomnost aktivních ochranářů zloději želvích snůšek samozřejmě okamžitě zaznamenali a problém na sebe nenechal dlouho čekat. Kluci zloděje načapali a ti místo, aby utekli, agresivně vyhrožovali, že pokud je ochranáři nahlásí na policii, tak jediný, kdo z toho bude mít problém, budou ochranáři sami. Ochranáři zachovali klid a nedovolili zlodějům vejce odnést, ale abych řekla pravdu, vůbec se mi situace na Sangalaki nelíbí. Další střet nastal, když zloději vajec dorazili krást v poledne, zřejmě si mysleli, že ochranáři budou mít moc práce s turisty, ale to se mylili, kluci je opět nenechali vejce vzít a od té doby (8.11) obcházejí ostrov i v poledne, takže dohromady 4x denně. Berly měl několik schůzek s panem Seno z BKSDA a snaží se situaci společně řešit.

Zatímco za práci na Sangalaki Girboje, Muse, Mudara a Bennyho obdivuji, z práce v kanceláři nadšená nejsem. Ne že bychom se nesnažili, pracovali jsme každý den a velmi pečlivě, jenže začínám mít pocit, že místní vláda v Berau prostě nechce, aby tu pracovali neziskové organizace a už vůbec ne takové, které chtějí chránit želvy. Dřív měla místní vláda z vývozu vajec peníze, teď tiše trpí ochranu, ale vlastně by byla zřejmě nejraději, kdyby ostrovy nikdo nechránil a vejce by se odtud mohly vesele krást. To se ukázalo i při návštěvě ministryně moře a rybaření v Berau. Starosta města ji požádal, zda by ostrovy místo vládní organizace na ochranu přírody BKSDA nemohla mít pod patronátem přímo místní vláda. Naštěstí na to zatím nekývla, doufám, že to tak i zůstane.

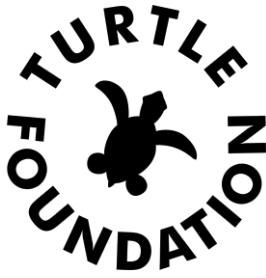

Nechuť místní vlády k ochráncům přírody se projevuje i množstvím dokumentů, které jsou třeba nařízení neziskovky. Naše organizace je notářem založená už od konce srpna a v říjnu nám z Jakarty přišlo oficiální povolení pracovat v Indonésii, jenže místní vláda si vymyslela ještě speciální povolení, abychom mohli pracovat v Berau. Už měsíc a půl se snažíme to povolení získat a vždy, když si myslíme, že už máme vše, co po nás chtěli a že teď už nám jen dají razítko a bude to, vždy si vymyslí něco dalšího. Listopad byl pro mě opravdu tréninkem v trpělivosti, protože když Vám někdo dá k vyplnění dvacetistránkový formulář, kde mají být údaje od lidí ze čtyř okresů tady v oblasti Berau, vy to horko těžko seženete i s fotkami a kopiemi občank těch lidí a oni vám na tom milém úřadě řeknou, že to nechtějí vyplněné rukou, ale že to máme přepsat do počítače a když to máme konečně hotové, tak zase řeknou, že potřebují ještě fotky z těch čtyř okresů s naším logem na domcích tam jakože tam všude máme pobočky kanceláře. No prostě mi přijde, že to už není normální a že nám to povolení prostě nechtějí dát. Kluci jsou ale mnohem víc v klidu než já a trpělivě oběhávají všechno dál a hrabou se v papírech, věřím, že až se vrátím z Čech, tak už to povolení budou mít.

Co bylo ve městě naopak příjemné, bylo učení. 7. 11. 2014 jsem se zase vypravila na střední školu. Studentům se fotky i videa o želvách líbily, vymýšleli, jak by mohli pomoci. Čtyři studenti dokonce přišli do naší kanceláře v sobotu a učili se vyrábět náramky z plastu. Moc mě to potěšilo a nejvíc jsem měla radost z toho, že jedna holka z těchto čtyř studentů je z Derawanu, z ostrova, kde se prodávají náramky a jiné šperky z želvoviny. Doufám, že bude o problému želv s lidmi doma mluvit a že je naučí vyrábět náramky z plastu. Pro obchody, které přestanou prodávat výrobky z želvoviny, jsme si dokonce připravili speciální certifikát „Turtle friendly shop“, aby turisté byli informovaní a mohli si sami vybrat, kde chtějí nakupovat.

Bylo moc milé, že v listopadu přijeli dva pánové, které jsme v říjnu na ostrově Maratua učili vyrábět suvenýry z kokosových ořechů, do města a dál se Rudim 4 dny v naší kanceláři zdokonalovali v práci.

Listopad byl také z části měsícem příprav na to, co bude až já s Berlym 26.11 odjedeme do Čech. Je totiž pravda, že většinu prací na počítači, oběhávání úřadů i účetnictví děláme my dva. 9.11 2014 proběhla dlouhá pracovní schůzka organizace Konservasi Biota Laut Berau. Řešili jsme, co vše je potřeba připravit, co se kluci musí naučit a co a jak by měli dělat po dobu, co tu nebudeme. Bylo mi jasné, že to bude těžké, ale předávání pravomocí, zodpovědností a hlavně učení se co a jak zabralo skoro celý týden před naším odjezdem do Jakarty (17.11) a i z Jakarty jsme do Berau několikrát denně telefonovali a ujišťovali se, zda vše probíhá tak jak má. Museli jsme do Jakarty tak brzy, protože vyřizování víza do Čech trvá týden, ale myslím, že to bylo jen dobře, protože náš pobyt v Jakartě byl pro kluky prvním schůdkem k samostatnosti, odtud jim Berly ještě mohl volat, z Čech už to tak snadné nebude. V Jakartě jsme bydleli v domě pana Jandy (Deputy head of mission, economic affairs) z české ambasády, u kterého jsem bydlela už v březnu. Bylo skvělé, že má v domě internet a tak jsem mohla pracovat a poslat vše, co bylo z Berau obtížné. Založila jsem facebook organizace Konzervasi Biota Laut Berau, který budeme psát v indonéštině, takže prosím ti z Vás, kdo máte indonéské kamarády, prosím pošlete jim odkaz <https://www.facebook.com/KonservasiBiotaLautBerau?ref=hl>. S dobrým internetem se ke mně také dostala zpráva, že v dubnu vyšel článek v univerzitních novinách ČZU, o kterém jsem dodnes nevěděla. Moc mě potěšil, redaktorka novin říkala, že ho četlo přes 2 000 lidí, takže pokud Vy ještě ne, doporučuji k přečtení <http://www.izun.eu/out-of-czu/morske-zelvy-krasa-mizici-z-oceanu>. Je tam dlouhý rozhovor a také pár nápadů, jak želvám pomoci v tropech i tady od nás z ČR. 19.11.2014 vyšel ještě jeden zajímavý článek, tentokrát spíše o mě a o tom, jak se žije v odlišné kultuře Indonésie. Pokud by Vás zajímal ten, otevřete si web Lidových novin http://cestovani.lidovky.cz/indoneskeho-politika-neuslysiti-mluvit-sprost-rika-ceska-p47-aktuality.aspx?c=A141118_104747_aktuality_ape.

No a to je všechno, 25.11 Berly dostal vizum do České Republiky a 26.11 jsme odletěli domů.. Je nám tu teď sice pořádná zima, ale slibujeme, že se z toho brzy oklepeme a že tu nebudeme jen odpočívat, ale trochu i pracovat na želvím projektu. Těšíme se na setkání s Vámi:

2.12 – základní škola Montessori v Praze Modřanech
3.12 – natáčení o želvách pro českou televizi
4.-5.12 – setkání s vedením Turtle Foundation v Německu
21.12 – rozhovor o želvách pro radio Wave
5.1 – otevření výstavy fotografií v čajovně v Neratovicích
7.1 – beseda o želvách v ZOO Ostrava

8.1 – promítání v knihovně Šumperk
13.1 – povídání o želvách spojené s vernisáží výstavy v knihovně v Liberci
14.1 – beseda v čajovně v Neratovicích
16.1 - základní škola Montessori v Kladně
20.1 – přednáška spojená s promítáním fotografií a videí v Kulturním domě Krakov v Praze 8
21.1 – odlet do Indonésie

Hana Svobodová; www.morskezelvy.cz